

Arrest

nr. 56 340 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit, komt België binnen op 17 januari 2006.

Op 18 januari 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 7 april 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Deze weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker op 19 maart 2007. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State dat bij beschikking

nr. 909 van 3 juli 2007 toelaatbaar wordt verklaard. Bij arrest nr. 191 465 van 16 maart 2009 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 30 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 17 april 2008 wordt aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 17 926 van 29 oktober 2008 dit beroep verwerpt.

Op 22 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 mei 2007 niet in overweging wordt genomen. Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad die bij arrest nr. 26 004 van 17 april 2009 deze beslissing vernietigt.

Op 9 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 mei 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 25 september 2008.

Op 4 juni 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 17 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 20 maart 2010 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 47 463 van 27 augustus 2010.

Op 29 oktober 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 1 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten C.B. (...)

geboren te J. (...)

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.10.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 18.01.2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 09.03.2010 een beslissing van ‘niet erkend’ werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 19.03.2007 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 04.06.2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 17.02.2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege CGVS. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 31.08.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 29.10.2010 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te hebben en al zijn documenten heeft voorgelegd tijdens zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat de betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren omdat zijn leven in gevaar is maar betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene tevens verklaart dat de Kadyrovski regelmatig langskomen bij zijn ouders en zij deze bedreigingen niet langer aankunnen.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn ouders niet in de mogelijkheid zijn om te verhuizen. Overwegende dat de betrokkene met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene verklaart reeds 5 jaar geleden zijn eerste asielaanvraag te hebben ingediend. Overwegende dat dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van de artikelen 51/8 en 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 71/5, 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten dat zijn ouder lastig gevallen worden door kadirovskii en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Terwijl dit aanleiding heeft tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zodat artikel 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Dat dergelijke motiveringen uiteraard niet afdoende zijn. Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd."

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen meer bepaald artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de rechten van verdediging. Bij gebreke aan weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan verwerende partij zich desbetreffende niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet alleen inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het vereiste inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten volgens de verwerende partij verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn derde asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd. Geheel ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de *in casu* bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet inclusief. Door verzoeker werden er immers geen nieuwe gegevens in de zin van dit artikel naar voor gebracht dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij mist de enige concrete kritiek feitelijke grondslag omdat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat nergens wordt gemotiveerd waarom zijn argumenten dat zijn ouders lastig gevallen worden door kadirovski en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker zich tijdens zijn verhoor geenszins heeft beroepen op de actuele situatie in zijn land zoals blijkt uit het administratief dossier en dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker aangebrachte elementen met betrekking tot zijn ouders niet worden aangenomen. Verzoekers beschouwingen vinden dan ook geen grondslag in de bestreden beslissing die terdege en ten genoeg van recht werd gemotiveerd. Verzoeker kan volgens de verwerende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 71/5 van de vreemdelingenwet nu een dergelijke wetsbepaling niet bestaat.

3.3. Verzoeker volhardt in zijn repliekmemorie in zijn middelen.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker expliciet verklaart geen nieuwe elementen te hebben en al zijn documenten heeft voorgelegd tijdens zijn vorige asielaanvragen, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en hij stelt dat hij niet alleen spreekt vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als volgt antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor zijn derde asielaanvraag:

“Vandaag kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Ik heb al alle mogelijke documenten al voorgelegd op mijn vorige asielaanvragen. Ik heb nog telefonisch contact met mijn ouders die . Zij vertellen mij dat ik niet mag terugkeren omdat er nog steeds gevaar is voor mijn leven. Ze zijn bang dat ook ik als mijn broer B. vermoord zou worden. Ik ben hun enige overgebleven zoon. Mijn ouders worden bedreigd met hun leven door de Kadyrovski. De Kadyrovski komen van tijd tot tijd bij mijn ouders thuis op zoek naar mij. Ze stellen altijd vragen omtrent mij. Mijn ouders zijn van hoge leeftijd en kunnen deze bedreigingen en de terugkerende Kadyrovski niet aan. Ik vrees voor hun gezondheid en leven. Ikzelf kan duidelijker wijze niet terugkeren naar mijn land van oorsprong daar ik onmiddellijk zou gearresteerd worden of vermoord worden door de Kadyrovski. De vorige aanvraag vertelde ik jullie diensten dat mijn ouders van plan waren om te verhuizen naar mijn oom langs moederszijde in Ingoejsetië. Dit is echter niet gebeurd en mijn ouders leven nog steeds in Grozny, Tsjetsjenië. Ze konden niet verhuizen omdat mijn oom niet voor hen kon zorgen. Mijn oom heeft zijn eigen gezin die hij moet onderhouden. Het was niet mogelijk voor hem om ook voor mijn ouders erbij te zorgen. Mijn vader wilde ook niet verhuizen uit schaamte. Op 17/01/2011 is het vijf jaar geleden dat ik mijn eerste asielaanvraag indiende. In al die tijd dat ik hier ben, heb ik altijd een negatief advies verkregen voor mijn asielaanvraag. Ik zal keer op keer bij jullie diensten terugkomen om telkenmale een nieuwe asiel aanvraag in te dienen. Dit omdat ik onder geen beding kan terugkeren naar Tsjetsjenië.”

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bijbracht. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet bepaalt dit artikel dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer verzoeker voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich aldus in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. De loutere bewering van verzoeker dat hij *“ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst”*, die verzoeker op geen enkele manier staaft, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bijbracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing *“nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten dat zijn ouders lastig gevallen worden door kadirovski”* dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing hierover wel degelijk wordt gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt namelijk het volgende overwogen: *“(…)Overwegende dat de betrokkene tevens verklaart dat de Kadyrovski regelmatig langskomen bij zijn ouders en zij deze bedreigingen niet langer aankunnen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn ouders niet in de mogelijkheid zijn om te verhuizen. Overwegende dat de betrokkene met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen.”*

Tevens dient opgemerkt te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat zij dus niet “verder” dient te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris nergens afdoende motiveert waarom de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken, dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag de actuele situatie in zijn land niet aanhaalde als nieuw gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris diende aldus ook niet te motiveren in de bestreden beslissing waarom deze actuele situatie geen nieuwe omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor reeds gesteld beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich aldus in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

De vaststelling in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht, steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is. Tevens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de elementen die verzoeker had aangehaald in het kader van zijn derde asielaanvraag. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden, maar oordeelde dat het geen nieuwe gegevens betrof. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met deze conclusie, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel en dit motief kennelijk onredelijk zijn.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 71/5 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift deze schending niet met concrete gegevens uiteenzet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET